

La volta al món d'uns *texans*

Comprar un producte
sabent el lloc on
s'ha fabricat sembla
cada vegada més difícil.

Intermón
Oxfam

La volta al món d'uns texans

Comprar un producte sabent el lloc on s'ha fabricat sembla cada vegada més difícil. Això els va passar als autors de l'article "LA VOLTA AL MÓN", publicat al número 263 de la revista Integral, quan van anar a comprar uns texans de la marca Lee Cooper i es van preguntar on els havien fabricat. Mirant l'etiqueta no van trobar la informació que buscaven; així doncs, després d'investigar-hi, aquestes van ser algunes de les dades que van trobar.

Quant valen uns texans Lee Cooper?

Barcelona: 47,78 euros = 7.950 ptes.
Londres: 31,85 euros = 5.300 ptes.
França: 48,08 euros = 8.000 ptes.

El cost de fabricació és de 7,96 euros (1.325 ptes.), el transport des de Tunísia fins a França és de 0,16 euros (27 ptes.) i el salari d'un dia de les cosidores que el confeccionen puja a 0,93 euros (155 ptes.) per dia.

A la fàbrica de **Jebel (Tunísia)** treballen uns 500 empleats, sobretot cosint, sense cap tipus de protecció a les màquines, amb un soroll ensordidor i una calor aclaparadora. Les cosidores cobren 220 dinars cada mes, és a dir, uns 180,3 ¤ que poden incrementar-se en 24 ¤ si compleixen els objectius. La mitjana de producció de cada empleada és d'unes 2.000 peces per dia. Cada treballadora fa més de tres tasques per minut com a mitjana. La jornada laboral comença a les 7,15 i acaba a les 17,45 amb un descans d'una hora per esmorzar i un màxim de dues aturades de quinze minuts per anar al lavabo.

A la fàbrica també treballen homes, la majoria a la zona de tall i rentat o bé a les oficines. De tota manera, la proporció de dones és tan elevada que fins i tot s'ha posat una botiga de llençols i tovalloles per a l'aixovar a l'entrada de la fàbrica. Els empleats estan afiliats en gran part al sindicat Federació de Treballadors del Tèxtil, segons el qual les condicions laborals no estan del tot malament. Tot i així, hi ha treballadores que denuncien haver de treballar fins a les 23.00 hores quan les 22.00 és el límit legal, o que la distància al lavabo és tan gran que és impossible anar i tornar en menys de quinze minuts.

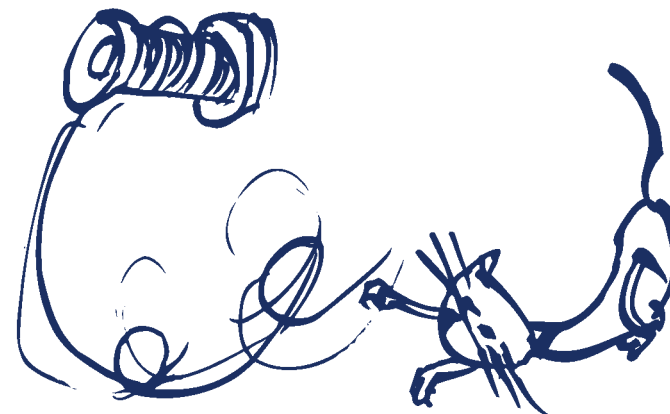
Abans de la confecció dels texans, hi ha l'elaboració i tintatge de la roba, que es fa a **Milà**, gràcies al tint anyil portat des de **Frankfurt** i a la pedra tosca extreta d'un volcà inactiu a **Turquia**. El procés de rentat i tintatge és un dels més bruts en la producció d'uns texans i, encara que a **Milà** el procés es fa seguint totes les directrius de protecció del medi ambient, la major part del rentat i tintatge es porta a terme a les fàbriques de **Tunísia**, on les lleis mediambientals i laborals són més permissives, amb la corresponent contaminació dels rius.

Als camps de cotó de Benín, quan els agricultors no poden pagar els fertilitzants, les institucions oficials d'agricultura es queden amb la terra o, si no n'hi ha, amb qualsevol bé de què disposin els productors.

Una de les primeres matèries més importants per a l'elaboració de la roba és el cotó, que arriba a **Itàlia** sobretot des de **Benín** i altres països de l'**Àfrica oriental**. Les condicions de treball del cultiu del cotó són molt dures, i els avanços tecnològics, quan arriben en forma de plaguicides o fertilitzants, poden donar lloc a intoxicacions letals per als agricultors si no es fan servir amb l'atenció necessària.

Treballar com a jornalier a Benín en el cultiu del cotó suposa uns ingressos d'uns 0,96 euros per dia. Els petits productors, segons la temporada, poden cobrar 24 euros per una tona i mitja de cotó, equivalent a un camal del producte final. Per això molts tenen tots els membres de la família treballant al cultiu, cosa que fa que molts nens deixin d'anar a escola.

A més del cotó de Benín, també es fa servir cotó procedent del **Pakistan** o de **Corea** per a l'elaboració de la roba de les butxaques, que es fa al **Pakistan**.

Els fils que es fan servir a la confecció, que tenen diferents tipus de resistència segons el color, són un altre component important dels texans. Els fils es fabriquen a **Irlanda del Nord**, a **Hongria** i a **Turquia**, es tenyeixen a **Espanya** i es cargolen en rodets a **Tunísia**, abans de portar-los fins a la fàbrica de producció de Lee Cooper a la mateixa **Tunísia**.

Per donar resistència als fils, aquests porten a la seva composició diferents percentatges de fibra de polièster que es compra al **Japó**, on es produeix a partir de derivats del petroli. La cinta de polièster de la cremallera també està fabricada mitjançant derivats del petroli a **França** en una empresa japonesa.

El llautó, aliatge de coure i zinc, es fa servir a **Alemanya** per produir els reblons i part dels botons. El fil de llautó fabricat al **Japó** servirà per fer les dents de les cremalleres. El coure i el zinc utilitzats per fabricar el llautó procedeixen sobretot de **Namíbia** i **Austràlia**.

En el procés d'extracció del coure de les mines de Tsumeb (Namíbia), els miners s'exposen a l'arsènic, un element molt tòxic sobre el qual sembla que no hi ha cap tipus de control, amb els corresponents problemes mediambientals i sanitaris que pot generar. Alguns miners que treballaven a la mina pensen demandar els propietaris per greus lesions pulmonars.

A la ciutat namíbia de **Tsumeb** la mina i la foneria de coure s'han reobert després d'estar dos anys tancades degut a una vaga. La població ha recuperat la seva principal activitat industrial, però des que es va reobrir la mina no s'ha comprovat en quin estat està i hi ha molta preocupació pels efectes de la contaminació en la població humana.

Però quan cents de persones no tenen una feina que els proporcionï uns ingressos per menjar, pensar en el medi ambient és un luxe